

Робърт Галбрейт - „Копринената буба“

Метрото вече се изпълваше с хора. Типичните физиономии за понеделник сутрин: умърлушени, измъчени, мобилизирани, неприветливи. Страйк си намери място срещу млада блондинка с подпухнали очи, чиято глава постоянно се килваше настрани, щом задремеше. Всеки път се стряскаше, изпънала гръб, и панически се втрещваше в размазаните букви на станциите да не би да е пропуснала спирката си.

Влакът тракаше шумно и бързо отвеждаше Страйк към мизерните му две стаички и половина под покрив с лоша изолация, наричани от него дом. В дълбините на умората си, заобиколен от тези безизразни като на овце лица, той се улови, че разсъждава за случайността, довела до появата на всички тях на бял свят. Всяко раждане, погледнато обективно, си беше, чисто и просто, шанс. При сто милиона сперматозоида, блуждаещи сляпо в тъмата, вероятността да бъде създаден тъкмо този човек бе стъписващо нищожна. Колко ли от пътуващите с метрото бяха запланувани, почуди се той със замаяна от изтощение глава. И колко като него бяха инциденти?

В началното училище имаше съученичка с яркочервено петно на лицето и Страйк винаги бе усещал тайно родство с нея, защото и двамата носеха от самото си раждане и не по своя вина нещо, безвъзвратно отличаващо ги от останалите. Те не успяваха да видят разликата, но всички други я виждаха и бяха достатъчно невъзпитани да им я натякват. Случаите, в които непознати биваха заинтригувани от него, което като петгодишен той си обясняваше със своята уникалност, се дължаха, както осъзна покъсно, на факта, че го възприемаха като плод от детеродния орган на прочут певец, доказателство за кратката забегка на тази знаменитост. Страйк се бе срещал с биологичния си баща само два пъти.

Беше нужен ДНК тест, та Джони Рокъби да признае бащинство. Доминик Кълпепър беше ходещо въплъщение на нездравото любопитство и предразсъдъци, с каквито Страйк се сблъскваше при много редките вече случаи, когато някой свързваше навъсенения бивш войник със застаряващия рок идол. Мисълта им веднага скачаше към доверителни фондове и щедри суми, към частни самолети и VIP зали, към мултимилонерско изобилие. Заинтригувани от скромния начин на живот на Страйк и убийственото му работно време, те се запитваха: какво ли бе сторил Страйк, та да отблъсне баща си? Дали не имитираше бедност, за да измъкне повече пари от Рокъби? Какво бе сторил с милионите, които нямаше как майка му да не е гушнала от богатия си любовник?

В такива моменти Страйк си припомняше с носталгия армията, анонимността на военната кариера, където миналото и произходът ти почти за нищо не се брояха, защото важна бе способността да си вършиш работата. Когато беше в Отдела за специални разследвания, най-личният въпрос, който му бе отправян, бе дали би повторил странното съчетание от имена, с което го бе насадила неговата екстравагантна и неконвенционална майка.

Движението по Чаринг Крос Роуд вече бе станало натоварено, когато Страйк излезе от метрото. Настъпваше ноемврийското утро, сиво и унило, пълно с блуждаещи сенки. Зави по Денмарк Стрийт напълно изцеден и грохнал, с надеждата за кратка дрямка преди появата на следващия му клиент в девет и половина. Помаха на момичето от магазина за китари, с което често изпушваха заедно по цигара на улицата, и си отвори черната входна врата до „Бар кафе 12“, след което заизкачва металното стълбище, виещо се около клетката на повредения асансьор. Мина покрай вратата на графичния дизайнер на първия етаж, покрай стъклената врата на собствения си офис на втория етаж и стигна до третия с най-малката площадка, където сега бе домът му.

Предишният обитател, управител на бара долу, се бе преместил в по-здравословно жилище и Страйк, който бе спал в офиса си в продължение на няколко месеца, бе подскочил при възможността да наеме апартаментчето, благодарен, че проблемът с неговата бездомност бе намерил тъй лесно решение. Пространството под стрехите беше малко по които и да било стандарти, а още повече за мъж с ръст сто и деветдесет сантиметра и половина. Едва имаше място да се обърне под душа; кухнята и дневната бяха неудобно свързани, а спалнята бе почти изцяло запълнена от двойното легло. Част от вещите на Страйк още си бяха по кашони на площадката въпреки протестите на хазаина. Малките прозорци гледаха над покриви, а Денмарк Стрийт бе далеч долу. Постоянното вибриране на басите от бара на партера бе приглушено и собствената музика на Страйк често напълно го удавяше.

Вроденото чувство на Страйк за ред си проличаваше навсякъде: леглото беше оправено, съдовете чисти, всичко бе на мястото си. Имаше нужда от бърснене и душ, но това можеше да почака; след като окачи палтото си и нагласи алармата за девет и двайсет, опъна се на леглото, както си беше с дрехите.

Заспа за секунди, а след още няколко – или така му се стори поне – беше отново буден. Някой чукаше на вратата му.

– Прощавай, Корморан, много съжалявам...

Сътрудничката му, висока, млада жена с дълга червеникаворуса коса, го погледна с молба за извинение, но при вида му изражението ѝ премина в ужасено.

– Добре ли си?

– Заспал бях. Не съм мигвал цяла нощ... две нощи.

– Ужасно съжалявам – повтори Робин, – ала е девет и четирийсет, Уилям Бейкър вече е тук и започва да става...

– По дяволите – измърмори Страйк. – Явно не съм нагласил алармата както трябва. Дай ми пет минути...

– И това не е всичко – додаде Робин. – Дошла е и една жена. Казва, че няма назначена среща. Обясних ѝ, че не разполагаш със свободно време за друг клиент, но тя отказва да си тръгне.

Страйк се прозя и потърка очи.

– Пет минути. Виж там, поднеси им чай.

След шест минути с чиста риза и миришеш на паста за зъби и дезодорант, но все така небръснат, Страйк влезе в предния кабинет, където завари Робин седнала пред компютъра си.

– Е, по-добре късно, отколкото никога – подхвърли Уилям Бейкър със суха усмивка. – Късмет имате с тази хубавичка секретарка, иначе щях да се отегча и да си тръгна.

Страйк видя как Робин пламна от гняв, след което се извърна и преднамерено задълбочено се зае да сортира пощата.

Имаше нещо обидно в начина, по който Бейкър бе произнесъл думата „секретарка“. Безупречен в костюма си на тънко райе, директорът на компания бе наел Страйк да разследва двама от членовете на борда ѝ.

– Добро утро, Уилям – каза Страйк.

– А извинение няма ли? – избъбри Бейкър с очи, вперени към тавана.

– Здравейте, коя сте вие? – попита Страйк, като го игнорира и се обърна към слабичката жена на средна възраст в старо кафяво палто, която седеше на канапето.

– Лионора Куин – отвърна тя с изговор, който прозвуча в тренираното ухо на Страйк като от западните райони.

– Предстои ми много натоварен предобед, Страйк – обади се Бейкър.

Без покана, той премина във вътрешния кабинет. Когато Страйк не го последва, част от привидната му приветливост се стопи.

– Надали ви се е разминавало при закъснения в армията, господин Страйк. Идвайте, ако обичате.

Страйк сякаш изобщо не го чу.

– Какво точно искате от мен да направя за вас, госпожо Куин? – попита той неугледно облечената жена на канапето.

– Става дума за съпруга ми...

– Господин Страйк, имам среща след малко повече от час – заяви Уилям Бейкър вече по-високо.

– ...вашата секретарка каза, че нямате свободни часове за срещи, но аз ѝ отговорих, че ще почакам.

– Страйк! – изръмжа Уилям Бейкър, сякаш викаше куче.

– Робин – простена изтощеният Страйк, най-после изпуснал нервите си. – Пригответи сметката на господин Бейкър и му дай досието по случая, пригответено е.

– Какво? – заекна стъписан Уилям Бейкър.

Отново се върна в предния кабинет.

– Отпраща ви – уведоми го със задоволство Лионора Куин.

– Но вие не сте довършили работата – подхвана Бейкър. – Казахте, че има още...

– Работата може да ви я довърши друг. Някой, който не възразява срещу неприятни клиенти.

Атмосферата в офиса стана ледена. С каменно лице, Робин извади папката на Бейкър от кантонерката и я подаде на Страйк.

– Как смееете...

– В това досие има достатъчно факти, които ще издържат в съда – съобщи Страйк и го връчи на директора. – Струва си парите.

– Не сте приключили...

– С вас обаче приключи – намеси се Лионора Куин.

– Ще млъкнеш ли, глупава жено... – подзе Уилям Бейкър, после внезапно отстъпи назад в мига, когато Страйк направи крачка напред.

Никой не казваше нищо. Бившият армейски офицер сякаш изведнъж заемаше два пъти повече пространство, отколкото няколко секунди по-рано.

– Идете да седнете в моя кабинет, госпожо Куин – тихо каза Страйк.

Тя стори каквото ѝ поръча.

– Мислите ли, че ѝ е по джоба да ви плати? – изрече подигравателно оттеглящият се Уилям Бейкър, вече с ръка на дръжката на вратата.

– Хонорарът ми подлежи на договаряне – поясни Страйк и допълни: – Ако харесам клиента.

Той последва Лионора Куин в кабинета си и тръшна вратата зад себе си.

– Той е с десни убеждения, нали? – коментира Лионора, когато се настани на стола пред бюрото на Страйк.

– Да – потвърди Страйк и се отпусна тежко насреща ѝ. – Така е.

Въпреки почти лишено то ѝ от бръчки с хубав тен лице и бистри бледосини очи, тя изглеждаше около петдесетгодишна. Тънката ѝ прошарена коса беше прибрана с две пластмасови гребенчета и тя примигваше към него през старомодни очила с прекалено големи пластмасови рамки. Палтото ѝ, макар и чисто, трябва да бе купено през осемдесетте години. Беше с подпльнки и големи пластмасови копчета.

– Значи, сте тук по повод съпруга си, госпожо Куин?

– Да – потвърди Лионора. – Той изчезна.

– От колко време го няма? – попита Страйк и механично се пресегна за бележник.

– От десет дни – отвърна Лионора.

– Бяхте ли в полицията?

– Не ми трябва полицията – отвърна нетърпеливо, сякаш ѝ беше дошло до гуша да го обяснява на хората. – Веднъж преди им се обадох и всички ми бяха ядосани, защото той бил у приятел. Оуен просто се отплесва понякога. Той е писател – добави, сякаш това обясняваше всичко.

– И преди ли е изчезвал?

– Емоционален е – каза тя с унило изражение. – Вечно зачезва, но все пак минаха десет дни. Знам, че е разстроен, ала имам нужда от него у дома. И заради Орландо, и защото ме чакат задачи, а още и...

– Орландо? – повтори Страйк и умореното му съзнание се насочи към курортния град във Флорида.

Не разполагаше с време да пътува до Америка, а и Лионора Куин с античното ѝ палто нямаше вид да може да му купи билет до там.

– Орландо, дъщеря ни – поясни Лионора. – Нужно е някой да я наглежда. Оставих една съседка при нея, докато съм тук.

На вратата се почука и се показа яркзолатистата глава на Робин.

– Желаете ли кафе, господин Страйк? А вие, госпожо Куин?

След като дадоха поръчките си на Робин и тя се оттегли, Лионора каза:

– Няма да ви отнеме много време, защото мисля, че знам къде е, само не мога да се сдобия с адреса, а никой не отговаря на обажданията ми. Минаха десет дни – повтори тя – и той ни е нужен у дома.

На Страйк му се видя голямо разточителство да се прибягва до частен детектив при такива обстоятелства, особено с оглед на бедността им, която външността ѝ подсказваше.

– Ако опира до едно телефонно обаждане – внимателно рече той, – нямате ли приятелка, или...

– Една не може да свърши това – отсече тя и той се усети някак прекомерно разчувстван (изтощението понякога го правеше уязвим емоционално) от косвеното ѝ признание, че има едничка приятелка на света. – Оуен им е поръчал да не казват къде е. Нужен ми е мъж да го свърши – изрече простичко. – Да ги накара да кажат.

– Името на съпруга ви е Оуен, така ли?

– Да – отвърна тя. – Оуен Куин. Авторът на „Грехът на Хобарт“.

Нито името, нито заглавието говореха нещо на Страйк.

– И мислите, че знаете къде е той?

– Да. Бяхме на една забава с много издатели и хора от тези среди. Той не искаше да ме води, но му казах: „Намерила съм детегледачка. Идвам и толкоз“. Там чух Крисчън Фишър да разправя на Оуен за това място, където писателите отивали за отдих. После попитах Оуен: „Какво е това място, за което ти говореше?“. А Оуен отвърна: „Няма да ти кажа, нали тъкмо в това е смисълът, да се откъснеш от жена и деца“.

Тя едва ли не подканваше Страйк да се присъедини към съпруга ѝ в присмеха над нея, горда, каквито биваха понякога майките, с наглостта на детето си.

– Кой е Крисчън Фишър? – осведоми се Страйк, като правеше усилия да се съсредоточи.

– Издател. Млад, модерен мъж.

– Не се ли опитахте да позвъните на Фишър и да го попитате за адреса на мястото за писателски отдих?

– Да, опитах се. Обаждах му се всеки ден в продължение на цяла седмица. Твърдяха, че му предали съобщението ми и щял да ми се обади, но не го направи. Според мен Оуен му е поръчал да не казва къде е. Но вие ще успеете да получите адреса от Фишър. Знам, че си разбирате от работата – каза тя. – Вие разрешихте случая с Лула Ландри, а полицията никога нямаше да се справи.

Само осем месеца по-рано Страйк бе имал един-единствен клиент, бизнесът му не вървеше и перспективите му бяха отчайващи. И тогава бе доказал удовлетворително за Кралската прокуратура, че млада жена, ползваща се с голяма известност, не се е самоубила, а е била блъсната от балкона си на четвъртия етаж, което бе довело до смъртта ѝ. Последвалата публичност му доведе поток от клиенти; в продължение на няколко седмици той беше най-прочутият частен детектив в метрополиса. Джони Рокъби се беше смалил до бележка под линия в личната му история; самият Страйк на свой ред си беше спечелил име в обществото, впрочем име, което повечето хора бъркаха...

– Аз ви прекъснах – заговори той, като се мъчеше с всички сили да се залови за нишката на мислите си.

– Така ли?

– Да – потвърди Страйк. – Казахте: „И заради Орландо, и защото ме чакат задачи, а още и...“.

– О, да – кимна тя. – Случва се нещо странно, откакто го няма.